

Column uitgesproken door Sandra Phlippen.

WERKENDE ARMEN VERDWIJNEN NIET VANZELF

Werkende armen? In Nederland? Weet je dat wel zeker? Dat waren mijn eerste gedachten toen ik de voorpagina van deze krant zag afgelopen woensdag, waarin het SCP meldde dat er [meer dat 300.000 mensen arm zijn terwijl ze wel een baan\(tje\) hebben](#). Hoe kan dit? We hebben toch een minimumloon? En als dat te weinig oplevert, dan hebben we toch ook nog de bijstand?

Veel alleenstaande Nederlanders hebben, of hadden moet ik eigenlijk zeggen, minder dan 1036 euro te besteden per maand. Ik gebruik de verleden tijd, omdat het rapport niet verder komt dan 2014, de nadagen van de crisis.

Zzp'ers vormden bijna de helft van de meer dan 300.000 werkende armen. Zij hebben geen recht op een minimumloon noch op een minimumtarief. Toen onze economie door een dubbele dip ging, in 2009 en in 2012, doken zzp'ers in groten getale diep onder de armoedegrens. Ook werkende alleenstaanden met flexcontracten waren vaak arm. Hun inkomen was ontoereikend doordat zij in deeltijd werkten of niet alle maanden werk hadden.

Minister Koolmees verdient een groot compliment met zijn wet voor zzp'ers

Deze constatering vormen een schrill contrast met het gejubel van het kabinet over de 'geweldige koopkrachtplaatjes' waarin bijna iedereen erop vooruit lijkt te gaan. Maar hoe zit het dan met de werkende armen? Zijn hun problemen nu in rook opgegaan?

Eigenlijk wel, want het is nu 2018 en het leven van de werkende armen van toen is nu waarschijnlijk veel beter. Het is dus verleidelijk om dit probleem terzijde te schuiven als: 'het kwam door de crisis en is nu niet meer aan de orde'. Wie nu meer opdrachten wil of een hoger tarief eist, die krijgt wel zijn zin. Ook de slecht betaalde kleine horecabaantjes van 2014 zijn vrijwel nergens meer te bekennen. Wie dit jaar maar drie maanden werk had in de horeca, die heeft waarschijnlijk gewoon een mooie lange reis gepland.

Toch kan ik er als econoom niet hard genoeg op hameren dat je alleen nu iets kunt doen aan het probleem van de werkende armen straks. Dat probleem is hun eeuwige afhankelijkheid van de grillen van de economie. Ze hebben voor zover we weten geen buffer tegen deze grillen. Een basisverzekering voor als ze straks geen opdrachten hebben, ziek worden of oud zijn, zou veel helpen. Maar meer zekerheid kost geld. Nu is de tijd om dat te regelen, want de werkende armen van straks kunnen dat niet zelf betalen.

Maar ga er maar eens aan staan als politicus: je lost een probleem op dat pas weer opduikt bij de volgende crisis. Bovendien dwing je zzp'ers tot uitgaven waar ze uit eigen beweging nooit toe zouden overgaan. Dat het uiteindelijk tot meer gelijkheid leidt, dat maakt een politicus nu nog niet populair. Dat Minister Koolmees zijn schouders er toch onder zet met zijn Wet Arbeidsmarkt in Balans, dat verdient een groot compliment. Tegen zzp'ers die nu nog met de dag leven zou ik zeggen: leer nou van die crisis en leg zelf een buffer aan. Je hebt dan het geld om jezelf niet uit de markt te hoeven prijzen bij een volgende crisis.

Sandra Phlippen is hoofd Nederland bij het economisch bureau van ABN Amro en docent aan de Erasmus School of Economics.

Deze column verscheen tevens op 6 oktober in het AD.